

[Erik Hansen.]

og igen i 1969, og vi må vel endda sige, at lovgivningen for så vidt ikke rigtig er blevet etableret endnu, den er under stadig vækst. Mens man i starten sagde: er det nu den rigtige facon, er det nu den rigtige måde at arbejde på? så mener jeg nu at kunne sige, nu da lovgivningen snart bliver 15 år gammel, at jeg tror, ingen vil være denne lovgivning foruden. Denne lovgivning er nu en etableret lovgivning, og der er sikkert ingen tvivl om, at den også i fremtiden vil komme til at samle en meget stor og bred tilslutning her i tinget.

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om lovens virkninger. Også jeg har med interesse i år som foregående år studeret en beretning fra egnsudviklingsrådet, og kigger man på tallene dér og supplerer dem lidt op, så vil man se, at der indtil nu er kommet 540 nye virksomheder til med støtte igennem egnsudviklingslovgivningen. Men 540 virksomheder, som vel har skabt beskæftigelse til et antal medarbejdere på omkring 10.000, er ikke den eneste virkning af lovgivningen. I de egne, hvor disse virksomheder er etableret, har det skabt en fremgang, en aktivitet, som egnsudviklingslovgivningen i mange tilfælde alene har sat i gang.

Selv om disse resultater taler tydeligt for sig selv, kan man rejse det spørgsmål, når vi kigger tilbage over skulderen på resultaterne: er disse resultater så tilstrækkelige, og kan vi føle, at de har været nok? I et blad, som i hvert fald står handelsministeren nær, dagbladet Aktuelt, for den 2. marts 1972, står der med en overskrift: Hvis udviklingen fortsætter i Nordjylland, så vil pensionisterne være i overtal i 1985. Der står videre, at i Ålborgområdet vil befolkningstallet stagnere i den kommende 15 års periode, og der vil være en decideret tilbagegang i befolkningstallet i Hobro, i Hjørring og i Frederikshavn.

Når man ser på, hvordan man her forudskikker begivenhederne, så må man nok sige, at det, man har haft hidtil, det har virket, det har givet resultater, men det har altså ikke været nok. Og selv om lovgivningen fra 1969 på afgørende områder var både en fornyelse og en udbygning af virkemåderne, så må vi alligevel sige, at tidspunktet er vel kommet, hvor vi må tage lovgivnin-

gen op og ligesom komme et skridt videre.

Egnsudviklingslovgivningen skal ikke alene være en lovgivning, der skaber beskæftigelse; det skal den nok være, men den skal fremfor alt forstærke den økonomiske aktivitet i de industrielt svage områder, og den skal også tilskynde erhvervslivet til at udnytte de samfundsmæssige reserver, som nu engang findes i egnsudviklingsområderne. Og det er nok et spørgsmål, om tilskyndelsen til egnsudvikling er tilstrækkelig med de virkemidler, der på det økonomiske område stilles til rådighed, om de gør det alene. Jeg vil gerne sige, at jeg tror også, at en lang række af de foranstaltninger, man i øvrigt foretager i samfundet, for så vidt er forudsætningen for, at det skal kunne lykkes at virke i egnsudviklingsområderne. Hvis erhvervslivet er stagnerende, hvis der mangler lyst og gå-på-mod, ja, så er det givet, at man vil komme til at savne et incitament til at gå videre med investering og også til at flytte ud i egnsudviklingsområderne. Når man som nævnt af en tidligere ordfører her i dag ligesom lægger en klam hånd på erhvervslivet, ligesom hindrer erhvervslivet i at have lyst og arbejdsmod ved en foranstaltning som importafgiften, så skal man nok gøre sig klart, at hermed får man også et tilbageslag i egnsudviklingsaktiviteterne, og den aktivitet får man ikke tilbage igen på en studs.

I lovforslaget går man væk fra den garanti, vi hidtil har kendt, og som vi synes har virket godt. Som det fremgår af beretningen fra egnsudviklingsrådet, kan der nok være grund til at være agtpågivende over for, at 50-60 pct. af den garanterede kapital, der skaffes via statsgarantierne, kommer fra lokale banker og sparekasser. Det betyder, at man trækker økonomiske ressourcer ud af de lokale pengeinstitutter og dermed vel nok efterlader et savn, når andre kommer og melder sig.

Nu kommer man med et forslag om, at der skal gives statslån i stedet for garantier. Jeg skal ikke her tage stilling til, om det er det rigtige, og om det er det rigtige at tage dette skridt på én gang, men jeg vil gerne sige, at vi jo hidtil, berettiget eller uberettiget, har sagt, at arbejdsgangen måske har været lidt for langsommelig, når en sag